

АБОНАМЕНТЪ:

За България 1 год. 20 л.
6 м. 12 л.
За странство 40 л.

Един брой 20 стот.

Телефон № 358.

ДОБРУДЖА

Органъ на централния добруджански народен съветъ

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

се приемат по споразумение.

Адресъ:

в „ДОБРУДЖА“ вложка
Черна Димитър № 1.

Излиза
сряда и събота

Ръкописи не се връщат.

Д-ръ И. Ст. Нюстенджалиевъ.

Какво управление желае Добруджа.

Една дописка на букурещкия кореспондентъ на вѣстникъ „Temps“ се занимава съ положението въ Добруджа и се стреми да докаже, че пѣстрото население на тая областъ желае да бѣде управлявано отъ ромжиска властъ. По тая случай мислитъ, които развива уважаемиятъ кореспондентъ, мисли навѣрно внушени нему въ Букурещъ, заслужаватъ да бѣдатъ отбѣлзвани.

Народностната карта на Добруджа, споредъ кореспондента, е най-тъстратата въ цѣлия свѣтъ. И тази етническа мозайка заслужвала да бѣде по-добре позната отъ хората, които вѣрватъ, че могатъ да разрѣшатъ на сполуки, съ компромиси деликатниятъ въпроси относно балканските граници. Трѣбва да се има смѣлостта да се каже, че приложено по абсолютенъ начинъ, правото на народитъ да разполагатъ сами съ себе си ще създаде въ тѣзи области само хаосъ. Касае ли се за Добруджа, или за граничащата съ Дунава и населена съ ромжии България (?), или за тимощката долина, или обратно за Темешварското бавство, скоро се убѣждаваме, че въ интереса на самитъ народности, политическитъ необходими трѣбва да минатъ прѣдъ етнографията. Така самъ кореспондентътъ обосновава искането на ромжнитъ да владѣятъ Добруджа въз основа на политическата необходимостъ, а не на подавяющето етническо надмощие.

Но скоро г. кореспондентътъ се сепва и прѣдлага да се приложи въ Добруджа правилото: да се установи, кой е господствующиятъ елементъ въ областта, и нему да се подчинятъ политически островитъ отъ други народности. Приложено това правило за Добруджа, то водѣло, споредъ г. кореспондента, до едно неуспорвано отъ никого заключение: защото всѣки виждалъ, че въ интереса на самата тази мовка отъ раси е да бѣде поставена полъ едно общо ромжиско управление.

Това заключение навѣрно не се успорва отъ никого въ Букурещъ, и така уважаемиятъ кореспондентъ ще да е билъ въведенъ въ заблуждение. Но, ако той би си далъ труда — той, който обвинява дори мирната конференция, че разрѣшава „au hasard“ — на сполуки балканскитъ въпроси — да отиде въ Добруджа, самъ той би чулъ даже отъ устата на ромжиски селяни, че и тѣ сж се отчаяли и бѣгатъ отъ това „общо ромжиско управление“. А цѣлото население на Добруджа на два пжти въ общенародни събори, свикани свободно и редовно въ Бабадагъ, се пронавесе върху управлението, което единствено може да осигури неговото свободно бѣдеше — развитие. Добру-

джанскитъ селянинъ, както и той отъ самата Ромжия, още въ 1913 година, по случай ромжиското нашествие въ България, имаха възможностъ да видятъ съ очитъ си онова, което „господствующиятъ елементъ“ и отъ Добруджа, и отъ Ромжия — „чокойството“, не може и не желае да види — именно, че българскитъ селянинъ живѣе гордо и свободно; и ромжискиятъ, както и добруджанскитъ селянинъ завидиша и пожелаха да иматъ сѣдбата на българския селянинъ. — Нека кореспондентътъ позапита въ Букурещъ и нека прѣлистъ развитъ впечатления, печатани въ вѣстници и списания прѣвъ есента на 1913 год. въ Ромжия, и той ще се увѣри, какво силно, какво обаятелно и заразително впечатление е направилъ на ромжиската армия не само живота на българския селянинъ отъ България, но даже и живота на сръбнатитъ тукъ-тамъ въ България ромжии-прѣселници. И това впечатление се засили още повече прѣвъ врѣмето на българската военна окупация въ Добруджа, която обближи българския войникъ съ добруджанския селянинъ отъ всички народности, и която имъ посочи, че тѣ, даже когато говорятъ на различни езици, сж си много по-близки, отколкото въ Ромжия е селянина съ гражданина, селянина съ чокой, даже и когато тѣ сж отъ сѣщата народностъ.

Затова цѣлото население на Добруджа, включително и ромжнитъ, съ изключение на „господствующиятъ елементъ“, полиция, жандарми, и всевъзможната „пьява“, или да си послужимъ съ единъ ромжиски изразъ — всичката „мая“ на обществото, цѣлото останало население прѣдпочита свободния и демократиченъ рѣжимъ на България прѣдъ ромжиската олигархическа управна.

Кореспондентътъ спмънава за „български чети, които кръстосватъ областта“. Съ това той дава ед а лоша атестация на французкитъ и великобритански войски, които сж грижатъ за осигуряване на реда и спокойствието въ Добруджа и затова оставяме за негова смѣтка тая клевета и намислицъ. Но че Добруджа я кръстосватъ бѣжанци, хора отъ различни народности, които у насъ търсятъ спасение отъ ромжискитъ административни истжпления — това прѣвмѣлчава кореспонденцията, а то е отъ най-голѣми важностъ за онова, койго желае да се ооянзе съ настроението на добруджанското население.

Но, понеже кореспондентътъ на в. „Temps“ може да се е опасявалъ да отиде въ Добруджа, за да види какво е тамъ настроението, той по това, което става въ Букурещъ, може да си състави едно понятие за онова, което става въ „отжидуващата Р-

мжия“. За тая цѣль той трѣбваше да се заинтересува за едно отъ най-новитъ рѣшения на ромжискитъ сѣдии. Въ Букурещъ военниятъ сѣдъ е осѣдилъ пѣть измежду вѣстникаритъ, обвинени, че прѣвъ врѣме на германската окупация сж сътрудничили въ германофилски вѣстияци. Характеристично и чисто ромжиското въ тая присѣда е, че трима измежду осѣденитъ, които сж ромжии, сж наказани по на пѣть години, а останалитъ двама сж осѣдени по на десетъ-годишенъ затворъ, защото единиятъ — Гросманъ, е еврейнъ, а другиятъ — извѣстенъ писателъ и литературенъ критикъ, Карнабатъ, е отъ българско произхождение, при все, че самъ той не знае български езикъ. Дори и ромжиската преса, която трепери прѣдъ перспективата да се види обвинена въ „апология на прѣстѣпницитъ“, или въ „сѣтрудничество съ враговетъ на отечеството“, се очудва отъ неправдата, защото съ нищо не се доказало, че Гросманъ и Карнабатъ сж по-виновни отъ ромжнитъ Славичъ или Димитреску, а даже отъ инкриминиранитъ статии се виждало обратното. Не можемъ да имаме, и нѣмаме право да искаме отъ чужденцитъ повече патриотизмъ, отколкото отъ ромжнитъ, пише единъ букурещки ежедневникъ и намира, че чуждото произхождение на вѣстникаритъ трѣбва да бѣде едно смекчающе вината имъ обстоятелство. Тѣй мисли пресата, така би мислилъ и всѣки здравъ умъ.

Но не така мисли въ Ромжия „правосѣдието“. И тогава, една много малка стѣпка и ние ще разберемъ какво става въ Добруджа и какво може да мисли тамъ населението.

Ако „правосѣдието“ въ Букурещъ мисли така, както ни посочва горното рѣшение, то какъ мисли правосѣдието въ Добруджа и какъ ли пѣкъ мисли администрацията и полицията въ тази областъ и въ послѣдствие, какъ се отнасятъ съ „пѣстрата маса отъ народности“, която населява Добруджа?

Нѣколко думи за тая „пѣстра маса“ ще кажемъ допълнително.

Борбата между Унгарию и Ромжия.

„Опинионъ“ съобщава отъ Букурещъ: Ромжнитъ, влизайки въ Трансилвания, срѣщатъ многобройни затруднения въ унгарската територия.

Маджаритъ завзели желѣзопѣтнитъ линии, мостове, проходи.

Това съобщение е въ свръзка съ слѣдното съобщение на „Ендепанданъ“ отъ Римъ:

Намѣслинитъ се въ Унгарию чешки, ромжиски и словашки войски се сѣлятъ да изолиратъ страната и да отрѣжатъ сношенията ѝ съ болшевишката Русия.

Унгарскитъ воененъ министъръ издалъ единъ декретъ за организацията на новата комунистическа унгарска армия.

Официалнитъ италиански кръгове манифестиратъ безпокойствието си относно послѣднитъ отъ послѣднитъ събития въ Унгарию.

Чехия и Югославия сж заняти съ вътрѣшна организация и едвамъ могатъ да отдѣлятъ внимание за навѣтъ. Италианскитъ политически кръгове сж на мнѣние, че е необходима една бърза окупация на Унгарию и то съ нови войски.

Новитъ събития въ Унгарию ще създадатъ голѣми затруднения на ромжнитъ, особно въ ония територии, окупирани отъ ромжиски войски, тѣй като изглежда, че въ Унгарию положението е много по-сериозно, отколкото се мислѣше отначало. Движението е взело много краенъ характеръ. Това се вижда отъ слѣдното съобщение на „Ендепанданъ“ отъ Парижъ: Споредъ пристигнали тукъ свѣдѣния, бившиятъ прѣдседателъ на унгарската република графъ Кароли билъ арестуванъ или убитъ въ Будапешта.

Украински мемоаръ до конференцията.

Ромжиско-украинскитъ спорове.

Прѣдседателътъ на украинската делегация въ мирната конференция, Сидеренко е връчилъ слѣдния мемоаръ:

Народната република на западна Украина, която бѣ прокламирана на 19 октомври 1918 год. съ огледъ на етнографическитъ граници, въ които живѣятъ само украинци или голѣми украински мнозинства, страда твърдъ много отъ поведението на двѣ сѣдни държави — Полша и Ромжия, които съ силата на оржикето и съ нечувани сръбства протрѣжа властѣта си въ нѣкои части на републиката.

Така, подъ претекстъ да въдворятъ редъ и спокойствие въ старата австрийска провинция Буковина, ромжискитъ войски навлѣзоха въ Украина и я окупираха цѣлата, слѣдователно, тѣ държатъ и чисто украинскитъ земи на сѣверъ и сѣверо-изтокъ, между рѣкитъ Днестръ, Прутъ и Серетъ. При сѣдѣйствието на ромжискитъ войски и въ името на ромжиския кралъ прокламираха анексията на цѣла Буковина къмъ Ромжия. Освѣтъ това, чрѣвъ най-жестоки сръбства, между които и тоягата, украинското и еврейското население се принуждава да се произнесе въ полза на тая анексия, и то даже на неромжискитъ области въ Буковина. Украинската република трѣбва да се прѣдпазва отъ дѣйстви противъ ромжискитъ насили, отъ страха да не се намѣри въ положение на война съ сѣглашенскитъ войски, отъ контр ромжиската армия е една частъ.

Ромжискитъ войски сж навлѣзли и въ чисто украинскитъ територии въ Украина, затова правителството на западната република съ най-голѣма рѣдност посрѣщна изявлението на г-нъ Уилсонъ, прѣдадено по радиотелеграфа, сжщо и изявлението на първитъ министри на Англия, Франция и Италия и прѣдставителя на Японското правителство, споредъ които изявления, само конференцията ще рѣши спорнитъ териториални въпроси.

Моля украинската делегация да съобщи тази нота на компетентнитъ кръгове въ конференцията, та силитъ отъ съюза, слѣдъ прѣдупрѣжденията, които вече сж направили, да взематъ по-рѣшителни мѣрки, за да накаратъ ромжнитъ и поляцитъ да чакатъ рѣшението на конференцията и да изтеглятъ войскитъ си отъ територитъ на нашата република.

Д-ръ Евгени Петрушевичъ, прѣдседателъ на народния съветъ на западната Украинска република.

Романските жестокости въ Добруджа.

Ангел Манов, от с. Мурсал-Кьой, Добришко, арестуван на 3 март, е бил вързан с ръци на гърба и разкаран до с. Ениджа, Армутлий и Ези-Бей, от дъто избягал. Отг нанесени му побои, той сега се лекува въ Варненска държавна болница. Въ какво състояние е пристигнал въ Варна се вижда отг следното:

Медицинско свидетелство № 404.

Подписания доктор Ст. Титевъ, управител-лѣкаръ на Маринската държавна болница, удостоверявамъ, че днесъ на 12 мартъ т. г. постъпи въ болницата Ангелъ Мановъ 24-годишенъ, бѣжанецъ отг с. Мурсалкьой, Добришко, записанъ въ приемната книга подг № 1650, когото прѣгледахъ и констатирахъ следното:

Болния разправя, че прѣди една седмица билъ битъ съ тояга отг ромжиски стражари въ село Ениджа, Добришка околия.

Той е срѣденъ ръстъ и съ добръ развито тѣлосложение. Гръдни и коремни органи нормални. По задната страна на тѣлото се виждатъ много напръчни синини (Ехимозисъ) разположени по гърба, кръста, бутонетъ и бедрата, каквито [се забѣлжаватъ и по задната страна на мишицата (Брахимъ). Около киткитъ на ръцѣтъ има и повърхностни охлузвания на кожата. На мѣста тѣзи синини се сливатъ, по гърбътъ кѣмъ плѣшкитъ и задната страна на мишицѣтъ се забѣлжаватъ отдѣлни напръчни петна, около 4—5 с. м. широки, обаче дължината имъ не може да се опрѣдѣли точно, понеже се сливатъ съ сѣсѣднитъ синини.

Заклучение:

Отг горѣизложеното заключавамъ, какво на болния Ангелъ Мановъ е нанесенъ силенъ побой съ тѣпо оръжие, като тояга или друго подобно. Изглежда, че той е билъ държанъ неподвижно тѣй, че само заднитъ части на тѣлото му сѣ били изложени на силнитъ удари. Ударитъ нанесени по тѣзи мѣста сѣ били много, благодарение на което отдѣлнитъ синини (Ехимозисъ) на всѣки ударъ сѣ се слѣли и образували общи синини, особено силно проявени по кръста, бутонетъ и бедрата. Тѣзи синини датиратъ отг около една седмица.

гр. Варна, 12 мартъ 1919 г.

Управ.-Лѣкаръ: (под.) Д-ръ Ст. Титевъ

Разказа на Ангелъ Мановъ.

На 3 того, частъ бѣше около 2 и половина сутринята, на вратата ни се забѣлжа силно. Трѣбваше да отворимъ. Бѣха ромжиски жандарми и съ тѣхъ кметскиятъ намѣстникъ отг селото ни и единъ ромжиски горски отг селото Шахинджии. Щомъ влѣзоха, накареха ме да се облѣка и да отида съ тѣхъ. На

запитването ми, защо ме търсятъ толкова късно, ми се отговори, че ме викалъ шефа. Напразно бѣха молибитъ ми да се отложи отиването ми сутринята. Изведенъ бѣхъ вънъ и ръцѣтъ ми вързаха задъ гърба съ въжже. Заведоха ме въ дома на кметския намѣстникъ Ионъ Балабанъ, по народностъ ромжинецъ. Тамъ заварихъ турчина Узунъ Али, отг с. Шахинджии, той е около 40 год. Вързани бѣхме и двамата заедно съ въжже. Почнаха да ни биятъ. Двама жандарми ме блѣскаха, до дѣто се уморятъ, съ юмруци въ гърдитъ и челюститъ. Отг устата ми почна да тече кръвъ. Следъ това, конвоирани отг жандармитъ, трѣгнахме кѣмъ село Ениджа, дѣто е общината. Стигнахме кѣмъ 4 часа сутринята. Щомъ влѣзохме въ секцията, почна се бой. Шефътъ ми нанесе десетина плѣсника, отг които зашемеденъ азъ паднахъ. Тамъ заварихъ Ангелъ Карапетровъ, 50 год., отг с. Ениджа. Съ вързани ръцѣтъ отг задъ, прострѣнъ бѣхъ на пода, следъ което ми вързаха и краката о крака на единъ креватъ. Сжшото сториха и спрѣмо Ангелъ Карапетровъ: краката му бѣха вързани о сжщия креватъ до моитъ. Почна се пакъ бой, който никога нѣма да забравя. Битъ бѣхме по задницитъ. Най-напрѣдъ почнаха да ме биятъ съ волска жила. Всѣки биеше до дѣто се уморѣше. Следъ това биха Ангелъ Карапетровъ. До съмване 3 пѣти бѣхъ битъ съ волската жила и съ дърво: удрахъ дѣто заварятъ. Сегизъ-тогизъ вързаха ръцѣтъ ни и отпрѣдъ. Трѣбваше да забѣлжа още, че тѣ не се задоволяваха съ това краката да опиратъ на пода, ами вързаха краката ни и на горѣ о кревата за да висѣли, ръцѣтъ ни се полуха отг вързането. Всичко това се придружаваше съ най-мръсни псувни. Питаха ме, кѣдъ съмъ билъ прѣзъ 1916 г. Отговорихъ имъ, че съмъ билъ въ България войникъ. По 9 часа сутринята виканъ бѣхъ отг шефа за разслѣждане. Въ стаята, освѣтънъ него, останаха още двама жандарми. Още щомъ влѣзохъ въ стаята му, той почна да ме псува. Пита ме кѣдъ съмъ билъ прѣзъ 1916 г. Отговорихъ му пакъ, че съмъ билъ войникъ въ България. Послѣ става и, като допира револвера си до гърдитъ ми, казва ми, че ще бѣда освободенъ, ако му дамъ 1000 лева. Азъ казахъ, че нѣмамъ пари. Тогава той взема волската жила, накар

ме да си сваля панталонитъ и да легна на пода, заповѣда на единъ стражаръ да ми натиска главата и рамиитъ, а други краката и започна да ме бие по голо, по задницата. Отведенъ бѣхъ въ другата стая и вързанъ пакъ о кревата. По 10 часа и половина трѣгнахме съ каруца, защото, както азъ, така и Ангелъ Карапетровъ, не можехме да се държимъ на краката си. Вързани бѣхме съ въжже единъ за другъ, ръцѣтъ тоже бѣха вързани. На каруцата се качихме едва на края на селото, за да ни видѣло (селото) населението. Само ние знаехме какъ отидохме до края на селото. Всѣки може да си прѣдстави, колко трудно се качихме на каруцата, защото, както казахъ, бѣхме вързани. По пѣтя до Армутлии, кѣдѣто се изпращаме, не бѣхме оставени на мира ни една минутка, двамата стражари, които ни конвоираха, постоянно ни ритаха. По 2 часа следъ обѣдъ стигнахме въ Армутлии. Шефътъ го нѣмаше. Въ 4 часа той се върна отг Добричъ. И тукъ пакъ бой безжалостенъ. Следъ Ангелъ Карапетровъ шефътъ почна мене да бие. Нанесе ми тежкъ побой съ прикладъ на пушка. Следъ извѣстно врѣме бѣ ми нанесенъ още единъ побой. На другия денъ, конвоирани отг двама жандарми, стигнахме по 4 часа следъ пладнъ въ с. Езибей. Пѣтувахме пакъ съ каруца. Като влѣзохме въ общинското управление, имаше само една писарка по народностъ ромжинецъ, която, като ни видѣ, се ужаси и почна да моли жандармитъ да ни отгържатъ, защото отг насъ нищо не останало. Отгвързани бѣхме. Кметътъ го нѣмаше въ село; когато се върна, бѣше късно, затова бѣхме прѣдани въ секцията да прѣношуваме тамъ. Щѣхме да бждемъ изпратени въ Букурещъ. Азъ бѣхъ рѣшенъ на всѣка цѣна да избѣгамъ, даже да се хвърля отг трена. Нея нощъ не бѣхме вързани. Макаръ и прѣбитъ, като заспаха пазачитъ, азъ избѣгахъ. Това бѣ по 3 часа сутринята. Ангелъ Карапетровъ желаше да избѣга, но силитъ му бѣха го съвсѣмъ напуснали.

Съглашенето и Угарсантъ събития.

„Фосъ“ съобщава отг Атина: Съюзницитъ се безпокоятъ поради събитията въ Унгария и влиянието, което тия събития могатъ да иматъ въ сѣсѣднитъ държави — Ромжия, Полша и Чехия.

Животътъ въ Добруджа.

Телеграфирагъ ни отг Варна: Въ Акадѣмларъ е изпратенъ за шефъ на жандармитъ единъ безпобоевъ развратникъ. Момиче или жена не сѣ могли да минатъ край него безъ да бждатъ обидени или зкачени. Прѣди 15 дни подгонва на улицата момичето Димитра Матѣва на 18 години. Английскиятъ команлантъ подпоручикъ, възмутенъ отг това, арестува шефа. На 22 того шефътъ щѣлъ да заминава въ отпущкъ за Тулча и публично завили, че ще отвлѣче момичето, което отг страхъ е избѣгало въ България.

Отг Куртъ-Бунаръ съобщаватъ, че населението е безчовѣчно тормозено поради липсата на английско командантство. Близко до селото шайка отг въоръжени турци е нападнала и ограбила на Коста Матѣвъ 1000 лева. Ромжискиятъ жандарми бездѣйствуватъ по откриването на подобни обирни.

Отг Шабла, Балчишко, съобщаватъ, че на 27 мартъ шефътъ на жандармитъ, придруженъ отг войници, е нападналъ и ограбилъ дрехи отг Митю Баджакъвъ, Паню Вълчановъ, Тодоръ Вълчановъ, Илия Баджакъвъ и Тодоръ Павловъ. На 2 мартъ билъ арестуванъ жителъ Симеонъ Атанасовъ отг нѣкакъвъ си жандармерийски офицеръ, подг прѣдлогъ, че подстрѣкавалъ населението противъ ромжнитъ и откаранъ въ Балчикъ, придруженъ отг офицера. Тамъ далъ 2000 лева на супрефекта и билъ освободенъ.

Туркъ-Смилъ, Тутраканско, шефътъ на селската полиция (заплашва запаснитъ войници, млади набори, едни съ свикване подг знамената, а други, че въ навечерието на ромжиската мобилизация прѣзъ 1916 година сѣ били въ България и изгубили ромжиското подданство за да ги изнудва. Така отг Колю Петровъ е искалъ 800 лева. Послѣдния измолитъ три дни срокъ да набави паритъ. На третия денъ, като видѣлъ, че се явили въ дома му двама жандари, вѣроятно за паритъ или да го арестуватъ, Петровъ билъ принуденъ съ бѣгство да се спаси въ стара България.

Прѣдложено било на Илия Христовъ и Юрданъ Мишиковъ да се снабдятъ съ български паспорти, което извършили, обаче, на третия денъ следъ снабдяване съ паспорти шефътъ имъ заповѣда да се изселатъ заедно съ сѣмействата си. Качитъ имъ веднага се заели отг пришѣлци ромжиски сѣмейства, дошли за колонизация отг Ромжия.

Наредено е при издаване на билети за свободно мѣсто на храма да се плаща непрѣмѣнно съ ромжиски пари за такса на билета и, освѣтъ събрания уемъ отг храната, която ще се мѣли, населението да дава по единъ килограмъ на шефа, нотаря и примаря, защото „и тѣ нѣматъ“.

На 15 мартъ т. г. шефътъ отива въ дома на Кюранъ Атанасовъ и търсейку ромжиски оръжия и дрехи, забѣлжалъ, че това сѣмейство за свои нужди имъ нѣколко килограма вѣлна, задига и въ присѣдственото на ридающитъ жени и дѣца си заминава.

Отг санитарния фелдшеръ е издадена заповѣдъ и самъ той, придруженъ отг жандаринъ, ходи отг къща въ къща да остригва коситъ на турскитъ жени по причина, че имало петинистъ тифъ какъвто въ сжщностъ нѣма. Умрѣлата жителка Анифе Юсенова хаджи Яхъвъ 90 год. подлежала на сжщата операция но ладенитъ отг сѣмейството ѝ на фелдшера дѣтъ кокошки спасили косата ѝ сѣня на покойната.

Отг Османъ Фучиджиевъ сѣ взема 100 лева за да не му закаратъ болното момиче на лѣкуване въ тутраканската болница.

Прѣди нѣколко дни пристигна учителъ, който, съ сѣдѣйствието на шефа състави списъкъ на всички дѣца българчета и турчета (мѣжки и женски) отг 7—14 год. възраст, обаче, самитъ дѣца враждебно посрѣщнаха това на реждане на власитъ и никое не отиде изпѣлнитъ послѣдното. Учителътъ, сѣ проментирани, както прѣдъ българското тѣй и прѣдъ турското население; защото, освѣтънъ него, шефа, четирмата ѝ стражари, примаря (кмета), нотаря (кретаря) и фелдшера, нѣма нито повинъ влахъ, разсърдилъ се и затѣмъ всички джамии и турски училища въ селото.

Положението.

Върата въ благополучния изход на работата на мирната конференция започна да се подобрява откакто съвътът на четиритъ централизира цялата работа въ ржцѣтъ си, като последна инстанция. Затова пъкъ държавитъ, които се надѣваха да ловятъ риба въ мътна вода, проявяватъ извѣстно безпокойство. Въ това отношение особено симптоматично е поведението на нашитъ съсѣди: въ Ромжния се оплакватъ, въ Сърбия откриватъ министерска криза, а въ Гърция алармата и интригата на ново повдигатъ глава. Симптоматично е, обаче, че гръцката политическа и обществена мисль се намира въ голѣмо колебание. Гърцитъ ту защищаватъ претенцитъ си съ националния принципъ, ту искатъ да бждатъ задоволени съразмѣрно съ жертвитъ, които сж дали. Въпросътъ за заплащането на гръцкитъ жертви се появява на сцената, слѣдъ като конференцията рѣши да провѣри на самото мѣсто изложениетъ въ мемоара на г. Венизелоса „факти“. Очевидно и самитъ гърци сж убѣдени, че тѣхнитъ факти сж отъ много съмнително естество.

Смущението на нашитъ съсѣди се увеличава и отъ спокойствието, което царува въ България. Ако българитъ бѣха се заловили единъ другъ за коситъ, България не само щѣше да се удави въ анархията, но и аргументитъ на сѣрби, гърци и ромжани, че ние сме единъ варварски народъ, който вѣчно ще смущава мира, ако не бжде вързанъ, щѣха да получатъ извѣстна стойност. Сега, обаче, когато чужденцитъ лично се убѣдиха, че единствената гаранция за траенъ миръ на Балканитъ може да се намѣри само въ лицето на българския народъ, съсѣдитъ ни промѣнятъ фронта. Но тѣй като нечиститъ смѣтки раждатъ и нечиста мисль, тѣ издаватъ добръ природата си. Така първиятъ сѣрбски делегатъ на мирната конференция, г. Пашичъ, е заявилъ, въ едно интервю прѣдъ гръцки публицисти въ Парижъ, че България ще бжде вѣчния врагъ на гърци и сѣрби и че тя ще се постараетъ да се споразумѣе съ нѣкоя велика сила за да прѣдизвика постоянни аномалии на Балканитъ. И прибавилъ г. Пашичъ, че твърдо вѣрва въ реализирането на балканския съюзъ, който ще се състои отъ Гърция, Югославия и Ромжния.

За чия смѣтка ще се реализира тоя съюзъ, въ основата на който лежи недоверие къмъ лигата на народитъ и желанието да не се повърнатъ на България загребенитъ ѝ отъ сѣрби, гърци и ромжани земи, може да се разбере отъ интервюто на ромжкия генералъ Милеску, който е заявилъ на директора на атинския в. „Елефтеросъ Типосъ“ слѣдното:

„Пропѣждането на турци и българи изъ Егейското крайбрежие и прѣдаването на цѣлото това крайбрежие съ Мраморното море, Цариградъ и гръцкия му хинтерландъ на Гърция е справедливо. Още отъ старо вѣме това сж територии на еленизма. Гърция винаги е била морска държава, чийто центъръ е било морето, а сушата пограничната ѝ огърлица.

Ако се вземеше подъ внимание тази истина, много проблеми щѣха да се появятъ много по-просто. Това рѣшение, което защищавамъ, щѣше да бжде най-изгодно и за интереситъ на другитъ източни народи. Някой отъ тѣхъ не би прѣдпочелъ опасното съседство на нѣкоя велика европейска сила.

Ние, ромжнитъ поне бихме гледали съ недоверие настаняването на Босфора и на Дарданелитъ на която и да е друга държава, докато бихме ржкоплѣскали за прѣдаването на тѣзи два важни пролива на тѣхнитъ законни стопани гърцитъ. Мисля, че ние сме отъ онѣзи, които иматъ право на мнѣние по този въпросъ. Обществото на народитъ, ако пожелае, може да интернационализира Цариградъ и Проливитъ, щомъ като имаме прецедентъ на чудесно сполучливото интернационализиране по Дунава. То, обаче, е длъжно да прѣдаде администрацията му на гърцитъ.

До като балканскитъ ни съсѣди мислятъ какъ да възстановятъ грабителския си съюзъ отъ 1913 година, събитията се развиватъ съ шеметна бързина и голѣмитъ държави се мжчатъ да ги посрѣщнатъ съ прѣдвидливостъ и умѣреностъ. На малкитъ държави вече недвумислено се заявява и отъ най-голѣмитъ имъ приятели, че тѣ проявяватъ прѣкомѣрни претенции. Вънъ отъ това, конференцията е рѣшила да изпрати английския генералъ Смитъ за да изслѣдва политическитъ причини за незадоволството на унгарцитъ. Сигурно е, че скоро отъ Букурещъ ще чуемъ нови оплаквания, защото тамъ бѣха починали да потриватъ ржцѣ прѣдъ перспективата, че и тѣмъ ще се падне нѣщо отъ унгарската плячка, която, разбира се, трѣбваше да бжде извадена отъ огъня съ ржцѣтъ на Съглашението, за „помощта“ на което ромжнитъ апелиратъ при всѣки удобенъ случай.

Германия, отъ своя страна, пакъ кипи. Въ Франкфуртъ на Майнъ и Шутгардъ има форменни бунтове. Официалнитъ свѣдѣния гласятъ, че още при първитъ сблъсквания само въ първия градъ има 13 души убити, 30 души тежко и 400 леко ранени. Тия цифри показватъ, че не се касае до обикновени смутове. Подробни свѣдѣния липсватъ, за да могатъ да се извадятъ по-пълни заключения за онова, което става въ Германия, но и тия, които имаме, сж достатъчни за да прѣдвидимъ опасността отъ заемането на Данингъ отъ поляцитъ. А това заемане, споредъ вчерашнитъ свѣдѣния, е вече свършенъ фактъ.

Въ борбата срѣщу болшевикитъ сжществени промѣни не сж станали. Споредъ сношнитъ свѣдѣния, украинскитъ войски на Петлюра прѣслѣдвали разбититъ войски на болшевикитъ, които настѣпвали къмъ Бесарабия. Ромжнитъ, обаче, които не пропускатъ случая да отбѣлжатъ и най-малкия си успѣхъ, мълчатъ.

Сждбата на Македония

отъ Джемсъ Д. Баучеръ.

Извѣстиятъ познавачъ на балканскитъ въпроси, уважаваниятъ отъ цѣлия български народъ г-нъ Баучеръ, е издалъ въ отдѣленъ свитѣкъ едно свое писмо, подъ горното заглавие, отъ което правимъ слѣднитъ извадки:

„Букурещкиятъ договоръ никога не е бивалъ признатъ отъ Великитъ сили, и неговитъ постановления, както и онѣзи на други тайни съглашения, като онова между Гърция и Сърбия за подѣлбата на Албания и пр., сж фактически безсмислени и безосновни прѣдъ видъ рѣшенieto на съюзницитъ, оповѣстено прѣзъ декември, 1916 год., да се придржатъ къмъ принципа на народноститъ.

Въ голѣмо число публикации, изѣзли слѣдъ 1913 година, се поддържа, че Македония не била българска и голѣми усилия се положили, за да се оправдае грабителския актъ въ Букурещъ. Гръцкитъ претенции се базиратъ на турската теократическа система, споредъ която всички християни, които признаватъ гръцкия патриархъ, се считатъ принадлежащи на Румъ-Милети или гърцитъ; така, около 300,000 българи, страхувайки се отъ отлжчване или насилени отъ други обстоятелства, още признаватъ патриарха. Тѣхъ гърцитъ наричатъ булгарофони, обаче, слѣдъ подѣлбата на Македония, тѣ бидоха нарѣчени гърци „славофони“, за да се прикрие по-добъръ фактъ, че тѣ сж българи.

Тѣй сжщо сѣрбскитъ учени, въ сегашна сѣрбска Македония, откриха, че българското население тамъ е едно неоформено и месѣзнателно „македонско“ племе, което сѣрбитъ могатъ законно да асимилиратъ като лишено отъ чувство на националностъ. Сѣрбитъ, обаче, толкова често сж мѣнявали своето становище, щото изглежда, че тѣхната ржководна мисль е съобразяване аргументитъ съ обстоятелствата. (Авторътъ изрежда историческитъ данни въ подкрѣпа на това и цитира маса чужденци, които установяватъ българския характеръ на македонското население).

Ако населението на Македония не е нито българско, нито сѣрбско, нито гръцко, явното разрѣшение на въпроса би било да се създаде една автономна държава. Неоформенитъ „македонци“ биха имали право да се самоуправляватъ и да откажатъ да бждатъ погълнати отъ която и да е съседна държава. *Обаче, сѣрби и гърци винаги сж отказвали да чуятъ даже за подобно разрѣшение* (к. н.). Тѣ изтъкватъ, че тогава Македония щѣла да поскѣдва примѣра на Източна Румелия и се присѣдини къмъ България. Разбира се, това би било фатално за тѣхнитъ претенции, които тѣ оправдаватъ съ твърдението, че България щѣла да твърди много да се засили, ако си присѣдини Македония. Но и това съображение сега вече губи почва, тѣй като Сърбия и Гърция скоро ще получатъ територии, чрѣзъ които далече ще надминаватъ България. Отъ друга страна, България, силно стрѣмеща се къмъ цѣлокупността на своето родствено племе и увѣрена въ неговитъ национални чувства, винаги е желала една автономна Македония. За осъществяването на това тя е била всѣкога готова да отложи или даже да се откаже отъ всѣка анексия. Това ни напомня майката, която се отказва отъ правата си надъ своето дѣте, вмѣсто да го види разсѣчено на двѣ по заповѣдъ на царъ Соломона.

Македонската автономия, вѣроятно, би била едно временно разрѣшение, обаче, това разрѣшение би било безкрайно по-добро отъ санкцията на естественитъ постановления на букурещкия договоръ. За извѣстно число години ще бжде нужно страната да бжде подъ полицейската властъ на една неутрална сила, за прѣдпочитане Америка, тѣй като иначе тя би била изложена на интригитъ, и даже на грабителството на своитъ съсѣди. (Слѣдватъ нови цитати и доказателства за българския характеръ на македонското население, особено селското).

Ако, слѣдователно, македонскитъ българи бждатъ прѣдани на чуждо иго, въпрѣки тържественитъ заявления на британскитъ и американски държавници относително принципа на народноститъ, въпрѣки единодушното почти твърдение на безпристрастни пжтешетвеници и високостоящи учени, въпрѣки еднакво важни вердикти на тѣзи, които иматъ основни данни за селското население и въпрѣки изразътъ на своето народно съзнание, проявено съ маса отчаяни възстания и осветено съ собствената имъ кръвь, тѣ иматъ поне правото да знаятъ, на какво основание ще бждатъ прѣдани на нѣжната милостъ на своитъ най-вѣрли неприятели и подчинени на едно владичество въ много отношения по-лошо отъ онова на турцитъ.

Ако принципътъ Spolia Victoribus на букурещкия договоръ бжде потвърденъ отъ мирната конференция, прѣдполагамата Лига на Народитъ не ще стане една реалностъ и вѣрата на свѣтовния миръ ще се отдалечи въ далечното бждеще.

Кому ни оставятъ?

Ромжнитъ за своята политика въ Добруджа.

Съ какви чувства и каква политика мислятъ да инспириратъ ромжнитъ въ Добруджа, може да се сжди отъ слѣдната статия на ромжския в. „Гуриле Дунаре“, който излиза въ Исмаилъ:

„Сега, когато нашитъ власти сж пипнали отъ ново и за винаги владѣнието на Добруджа, и нашитъ кржгъ на дѣйствието се увеличава, принудени сме да си измѣнимъ тактиката.

Започвайки съ идущиятъ брой, нашия вѣстникъ ще излиза подъ заглавието „Gurile Dunarei“ (устieto на Дунава) и, вѣрни на принципитъ, които ни водѣха отъ началото, ще гледаме да принесемъ за национализирането, както на населението на южна Бесарабия, тѣй и за национализирането на онова население отъ Добруджа, което по случай на войната доказа, че е останало чуждо за душата и доможанията на народността ни.

Врѣме е да прѣстане за винаги болезнената гледка, всички чужденци, товариени съ почести и достойнства, носейки на гърдитъ си ордена „Corgana Romaniei“ (Ромжиска Корона), слѣдъ

като си свършваха работитъ у насъ, минаваха послѣ въ България, за да се нахвърлятъ въоръжени върху насъ.

Ще бдимъ да се не повтарятъ случаитъ Дончевъ, Кирчевъ и др., които, слѣдъ като ги стоплихме въ нашитъ обятия и имъ дадохме подслонъ на свѣтлинитъ на модернитъ познания (70 сжщо като отровнитъ зми, додоха да ни хапятъ, облѣчени въ униформа на български офицери.

Ще гледаме да не се повтори случая на Иванъ Асеновъ отъ Тулча, който, въ качеството си на интендантски офицеръ въ ромжската армия, дезертира отъ дълга си и дойде въ Тулча да откъсти на онова население, което го познаваше, че храни ромжски чувства.

Ще търсимъ, ще бдимъ, ще работимъ съ всички си сили, щото стотинитъ и хиляди свършени факти да не се повтарятъ, а тѣй, изпратени на чело на добруджанската администрация, никога да не забравятъ случая на Барку Авадикъ, постоянния окржженъ и градски свѣтникъ, който при ализането на българскитъ войски въ Тулча си е изкубалъ отъ гърдитъ и хвърлилъ на улицата „Corgana Romaniei“, благодарейки на българскитъ офицери, че сж го отървали отъ „циганитъ и хайдутъ ромжани“.

Ще се прокарва, значи, една политика на „национализиране“ и откъщение. Понеже тия редове не сж писани отъ българи, европейското обществено мнѣние и прѣдставителитъ на великитъ сили сега ще могатъ да се убѣдятъ, че онова, което става въ Добруджа, е плодъ на една система, а не на „излишна ревностъ“ на отдѣлни административни власти. И слѣдъ всичко това, може ли Съглашението да поеме моралната отговорностъ, да остави Добруджа подъ властта на ромжнитъ?

Съглашенска комисия на Балканитъ

„Опинионъ“ съобщава отъ Янина: Една съюзнишка комисия, съставена отъ единъ англичанинъ, единъ французинъ и единъ американецъ, обикаляла селата въ областта Химара. Комисията разпитала много мѣстни жители.

Дунавската конфедерация.

Хърватскиятъ в. „Обзоръ“ отъ 15 мартъ по поводъ повдигнатия въпросъ за Дунавската конфедерация пише: Трѣбва да се отблъсне всѣка идея за такава конфедерация, защото тя нѣма да бжде друго, освѣтъ възкрѣсяване на старата Австро-Унгария, подъ друга форма и съ други принципи.

Понастоящемъ политическиятъ моментъ е отъ рѣшителна важностъ. Югославия повече отъ всѣка друга държава трѣбва да отблъсне идеята за конфедерацията и то по най-абсолютенъ начинъ.

Влиянието на нѣмцитъ въ новата конфедерация ще бжде господствающе и унгарцитъ ще бждатъ тѣхни съюзници. Ако даже не сжествува нѣмско-унгарска хегемония, развитието на чехословацката република и на Югославия ще попрѣчи на конфедерацията.

Ромжия и Гърция.

„Фосъ“ отъ 27 мартъ съобщава: Прѣдставителътъ на Ромжия Мипу е заявилъ на кореспондента на „Парисъ“, че ромжската делегация ще подкрѣпи гръцкитъ искания за присѣдиняването на Цариградъ и околността къмъ Гърция, което било най-естественото разрѣшение на въпроса.

Б. Р. Едно подобно рѣшение на ромжската делегация може да бжде резултатъ само на тайно съглашение между Гърция и Ромжия за смѣтка, разумѣва се, на България.

Търговска - Чинувническа банна

ословитъ капиталъ 3.000.000 лв.

се помѣщава на жгъла на площадъ „Александъръ“ I и ул. „Знеполска“ № 1.

СОФИЯ.

ИЗВЪРШВА ВЪСЪ КАКВИ
БАНКОВИ, ФИНАНСОВИ И
ТЪРГОВСКИ ОПЕРАЦИИ;

ХРОНИКА

Търговските сношения между Полша и България. Пристигнал е в София г-н Зигмунт Мерлинг от Варшава, пратеник на икономическия отдел при министерството на външните работи, който е натоварен да проучи търговските и индустриални условия в България, с цел да се открият в Царството полски консулства, а същевременно да влезе в контакт с българските търговци и индустриалци за установяване на връзки между двете държави.

† Митрополит Гervasий. Вчера е починал на 80-годишна възраст епископският митрополит Гervasий. — Миръ на прахътъ му!

Движение на влаковете. Главната дирекция на железниците и пристанищата съобщава, че от 6 тога влаковете между Плевен—Сомовит и обратно; Берковица—Бойчиновци и обратно и Брусарци—Александрово и обратно, ще циркулират ежедневно. Влак № 67 тръгва Плевен 8 ч. 45 м. сутрин, пристига Сомовит в 10 ч. 52 м. сутрин. Влак № 68 тръгва Сомовит в 12 ч. 07 м. вечер, пристига Плевен 9 ч. 25 м. вечер. Влак № 51 тръгва Берковица 9 ч. сутрин, пристига Бойчиновци 10 ч. 50 м. сутрин. Влак № 54 тръгва Бойчиновци 4 ч. вечер, пристига Берковица 6 ч. 10 м. вечер. Влак № 57 тръгва Александрово в 5 ч. 30 м. сутрин, пристига Брусарци 8 ч. 56 м. сутрин. Влак № 58 тръгва Брусарци 6 ч. вечер, пристига Александрово в 9 ч. 20 м. вечер.

Поземленият въпрос. За да се разрши правилно поземления въпрос, министерството на земеделието е поискало всички книжа по анкетата, която Земеделиската Банка б е почнала през 1914 год., да се изпратят на дирекцията на статистиката за преработване, за да послужат съветитъ за базъ на разршението на поземления въпрос.

От Силистра започнали да пристигат масово бжжани. Ромжиската администрация е прибгнала напоследък до една нова маневра, за да може да се отърве от пжкон по-сбудени елементи: Тайнитъ агенти подшуват на нашитъ, че на скоро ще бждат арестувани и изпращани в Галац и, като „доброжелатели“, съветват ги да напушат Силистра. Нашитъ, разбира се, послушват съветитъ и, макаръ и да не се обвиняват въ никакви престжпления къмъ ромжиската власт.

Има нжколко случая да сж изгонени жени и джца на силистренци, които живеят въ България.

Защо е арестуванъ Братовановъ. Съобщихме за арестуването на Атанасъ Братовановъ, бивш окр. управител въ Тулча и директоръ на гражданската полиция въ Силистра. Допълнително за това арестуване ни съобщаватъ слждното: Той бил купилъ едно лозе отъ една жена силистренка, която сега се омжва втори път. Сегашниятъ ѝ мжж не билъ съгласенъ да се продава лозето и за това завежда джло въ ромжиския окржженъ сждъ противъ Братованова. Въ деня, когато се разглеждало джлото за лозето, Братовановъ казалъ нжколко думи по адресъ на жената. Това прджизиква послждната и тя му отговаря, че е подстржкателъ на българитъ по селата да не приематъ ромжиската джандармерия, че е „изгорилъ душата“ на много ромжци и пр. Прджседателятъ на сжда веднага се олавя о тия думи и поканва жената да подпише писмена декларация въ тази смисълъ. Тя подписва веднага тази декларация. Слждъ това, Братовановъ бива арестуванъ и, слждъ лаудневенъ арестъ въ дома, взетъ отъ леглото и облеченъ отъ полицантъ, отнесенъ въ Галацъ.

По искането на английскитъ окупационни власти въ Добруджа е спржсно събирането данжитъ и занисването новобранци.

314 бжжани отъ Добруджа сж отправени чрзъ господина английския командантъ въ с. Ахматларъ за англий-

ски командантъ въ г. Тутраканъ слждната молба.

„Господинъ Полковникъ, отъ достовжрни източници узнаваме, че нашитъ сжмейства, които оставихме подъ вашата охрана, били постоянно измжчвани отъ ромжиската власт, като ги заплашвали, че ще ги пждатъ отъ домоветъ имъ и че ще имъ отнематъ добитъка, нивитъ и пр.

Ние избгхихме въ България, не да образуваме нжкакви чети, за каквито ромжисцитъ говорятъ, но за да спасимъ живота си. Ние отъ по-рано познаваме ромжиската жестокостъ спржмо насъ въ българитъ. Всички ние бжхме отлжчени въ Молдова и тамъ половината измржха. А сега, немили-недраги, далечъ отъ роднитъ си домове, се скитаме безъ работа въ това най-работно врме и де-нонощно мислимъ за милитъ си сжмейства, които, само тж знаятъ, какъ пржкарватъ безъ насъ.

Ето защо, уповавайки се на вашата хуманностъ и защита, най-покорно ви молимъ, господинъ полковникъ, да се застжпите за спокойствието на сжмействата ни.

Живейте за слава на великитъ нации, които вие тамъ прджставявате.“ България, 28/III 1919 г.

Прджседателятъ на тутраканския окол. добруджански комитетъ опровергава съобщението, помжстено въ бр. 221 на вжстника ни, че Недко Пеневъ е билъ покровителъ на изпадналитъ добруджанци. До сега комитетътъ по пржхраната е раздалъ на бжжанцитъ по 9 кгр. храна, а недостигитъ е билъ купуванъ на извжредно сжкли цжни отъ самитъ бжжани. По тия въпроси ние молимъ организациитъ въ Русе и Разградъ да ни дадатъ по-точни свждния.

ПОСЛЖДНИ НОВИНИ.

(Сжобщения на Б. Т. А.)

Прдждъ гражданска война въ Полша.

Науентъ, 4 апр. Въ Полша изглежда, че положението се влошава и може да дойде до гражданска война. Министерскиятъ съветъ е обявилъ изключително положение съ срокъ отъ 3 мжсеца за цжла Полша.

Вжпросътъ за Данцигъ.

Науентъ, 4 април. (Радиотелеграма). Пржговоритъ между гарманския министъръ Ерибергъ и маршалъ Фожъ по вжпроса за стоварване на полскитъ войски въ Данцигъ продължиха и въ четвъртъкъ вечертъ, безъ още да сж приключени. Съглашението полага голжми усилия, за да може по вжзможност по-бързо да стане транспортирането на войскитъ на полския генералъ Халлеръ. Изглежда вжроятнo, че пржложения отъ министъръ Ерибергъ пжтъ отъ областта около Лжневилъ, пржзъ Германия, ще бжде подложено на по-сериозно разглеждане отъ страна на маршалъ Фожъ.

Относно хода на пржговоритъ, въ четвъртъкъ вечертъ германското правителство направи пржлъ мжродавнитъ членове на германското учрждително събрание слжднитъ сжобщения: „Маршалъ Фожъ отъ името на Съглашението каза, че полскитъ войски се третиратъ като сжюзни на Съглашението и като така, вжзж основа на договора за примиренето, трбва да бждатъ допущати въ Данцигъ. Германското правителство настоява на отказа си да допусне ставарването въ Данцигъ и опжлноощи министъръ Ерибергъ да направи слждното прджложение: Германското правителство отказва правото на полскитъ войски да пржминаватъ пржзъ Данцигъ и западна Прусия, обаче, е готово да улесни стоварването имъ въ друго нжкое пристанище на Балтийско море. За такива се прджлагатъ Щетинъ, Пилау или Либавя. Евентуално може да послужатъ и пристанищата на Данцигъ, но при условие Съглашението да даде особени гаранции, които ще трбва да бждатъ прджзрително проучени отъ германското правителство. Въ четвъртъкъ вечертъ се състоя конференция между Ерибергъ и Фожъ, въ която се разгледа туй прджложение. Впечатлението на присжтствующитъ е, че не

трбва да се очаква ржшителна криза по този вжпросъ, понеже и дветъ страни сж готови на отстъпки.“ Тжзи извжления сж били приети съ задоволство отъ прджставителитъ на разнитъ фракции въ учрждителното събрание, включително и тжзи на независимитъ социалисти.

Конференцията за Адриатическия вжпросъ.

Парижъ, 4 април. (Радиотелеграма). Съветътъ на 4-тжхъ има засждание въ четвъртъкъ. Той пристжпи къмъ разглеждане на адриатическия вжпросъ. Слждъ обждъ прджседателятъ Уилсонъ, Лойдъ Джорджъ и Клемансо приеха г. Трумбичъ, министъръ на външнитъ работи на кралството на србнитъ, хърватитъ и словенитъ.

Сржща между маршалъ Фожъ и Ерибергъ.

Парижъ, 4 април. Съобщаватъ отъ Спа: Веднага слжд пристигането си, маршалъ Фожъ събщи на г. Ерибергъ, че ще се сржща съ него въ своя вагонъ. Въ 9 и половина часа Ерибергъ се яви при маршалъ Фожъ. Сржщата, която стана въ присжтствието на генералъ Вейгандъ, продължи 40 минути. Маршалъ Фожъ изложи на германския пжлноощицъ условията на Съглашението. Въ 10 и половина часа Ерибергъ напусна вагона на маршала, за да отиде въ своя влакъ. Въ 1 ч. и 5 м. маршалъ Фожъ отиде съ автомобилъ въ вилата Нжбова, гджто бж показанъ отъ генералъ Сюдиотъ. По цжлия пжтъ той бж акламиранъ отъ населението. Цжлиятъ градъ бж окиченъ съ белгийски и сжюзнически знамена. Въ 11 ч. въ вилата Нжбова се подновиха сжвжданията, на които присжтствуваха маршалъ Фожъ и генералитъ Вейгандъ и Нюданъ отъ една страна и Ерибергъ, генералъ Хамершайнъ, джржавниятъ секретаръ Смианъ отъ друга.

Финансовитъ пржговори между Германия и Съглашението.

Парижъ, 4 април. Съобщаватъ отъ Понъ-Сентъ-Максанс: Въ четвъртъкъ сж обждъ се състоя нова сржща въ замъка Вилетъ между членоветъ на финансовата секция при вжрховния междусжюзнически съветъ и германскитъ финансови делегати.

Сжглашенската комисия въ Полша се връща.

Парижъ, 4 април. Съобщаватъ отъ Краковъ: Слждъ 36-часово пржбивание въ Краковъ, междусжюзническата мисия ще отпжтува пржзъ Виена и Цюрихъ за Парижъ, гджто ще пристигне въ сжбота сутринтъ. Въ Виена г. Нуданъ

ще се сржщне съ генералъ Анри, шефътъ на французската военна мисия въ Варшава, който е спржлъ въ Виена, за да чака пристигането на мисията.

Извжления на Лойдъ Джорджъ въ конференцията.

Парижъ, 4 април. (Радиотелеграма). (Началото липсва). Английскиятъ министъръ-прджседателъ поясни своята мисълъ така: „Макаръ и да не съмъ още старъ, азъ виджхъ вече два пжти Германия да прджизиква войната съ Франция. И ние не искаме този бичъ да се подновява за трети пжтъ. Затова и слждъ 50 години да бжде, Франция ще наитри на своя страна Англия съ всичкитъ ѝ богатства и мощъ. Защото, разберете добрж това, което ви казвамъ, дивиятъ звжръ трбва да бжде укротенъ. Сегатой е укротенъ, но ако единъ денъ го товъ да хапе той подигне глава, ще сржщне отново Франция и Англия братски сплотени.

Американски вжглища въ Европа.

Парижъ, 4 април. Единъ делегатъ на американското правителство пристигна въ Парижъ, за да проучи условията за вноса на американски вжглища въ Франция.

Оправданъ командантъ.

Парижъ, 4 април. Съобщаватъ отъ Шербургъ: Морскиятъ воененъ сждъ оправда команданта на подводницата „Фабръ“, който бж обвиненъ за загиването на подводницата „Мариотъ“. На 28 юли тази подводница бж засжгната отъ неприятелски снаряди и поставена въ невжзможност да маневрира. За да избггне пжбняването на подводницата, командантътъ я потопилъ.

Le Mouvement Dobroudjaï

Bulletin de l'Organisation Dobroudjaï en Bulgarie
Paraît le 1er, le 10 et le 20 de chaque mois
Rédaction et Administration place „Tcherni Djamia“ 5
Téléphone № 368
Abonnements: Bulgarie: 6 mois 9 frs., un an 18 frs.
Etranger: 6 mois 10 frs., un an 20 frs.
Намира се за продажъ при всички вжстни-
карски агенции въ Царството. Въ София
за продажъ при вжстникарскитъ будки.
Единъ брой 50 ст.
Приематъ се абонати чрзъ Администра-
цията, площадъ „Черна Джамия“ 5—София.

Печатница „Гутенбергъ“ съ добрж по-
къналъ, изпълнява всички поржчки при на-
либерални условия. Помещава се на ул.
„Бенковски“ 22. Телефонъ 1498.

Библиотека „Добруджа“.

издания на народоспомагателния фондъ
„ДОБРУДЖА“.

Излжзали сж до сега слжднитъ книги
отъ библиотека „ДОБРУДЖА“:

- № 1. Историческитъ права на България върху Добруджа отъ М. Г. Марковъ. л. 2.—
- № 2. Добруджа и нашето вжзраждане (културно-исторически издирвания) отъ Ст. Чилингировъ. л. 5.—
- № 3. Кюстенджанското пристанище отъ Д-ръ Пенакъ. л. 1.50
- № 4. Мемоаръ отъ Центр. Добр. Съветъ. л. 1.50
- № 5. Ромжискитъ жестокости надъ отлжчениитъ добруджанци въ Молдава, подъ уредбата на Драгомиръ Павловъ и Д. В. Кацевъ. л. 2.20
- № 6. Стари и нови паметници въ Добруджа (художествено-етнографиченъ етюдъ) отъ Ив. Енчевъ—Видю. л. 12—
- № 7. Стефанъ Караджа (ж-вотописни бжлжжки) отъ Ст. Чилингировъ. л. 2.—

Други издания на фонда:

Портретъ-картина на Ст. Караджа. Цжна л. 2.50
Картина Св. Св. Кирилъ и Методий по оригинала на художника Ив. Енчевъ—Видю. Цжна л. 6.—
ПОРЖЧКИ за книгитъ отъ библиотеката и другитъ ѝ издания се отправятъ до управлението на Народоспомагателния фондъ „Добруджа“, ул. „В. Левски“ № 16 — София, или до дружество „Книжнина“, ул. „Вас. Левски“ София, телеф. 1609

Въ България при всички ниниарици.